

aneb teprv v druhé. Ale to je velmi časté, tak na př. je stížnost vyloučená proti příkazu, aby se manžel vrátil do manželského společenství (čl. I. a) nař. ze dne 27. června 1919, č. 362 sb.), přípustna je však do odepření příkazu, nebo vyloučena je jen proti uznání příslušnosti, nikoli i proti neuznání (§ 45 jur. n.) a j. Docela stejně se to má se zápisy do obchodního rejstříku, pokud není zrovna finanční prokuratura povolána k zakročení, jako v případě Šu 102 zák. o spol. s r. o.: ačkoli soudu rejstříkovému náleží dozor (čl. 26 obch. zák.), tak přece jen proti odepření zápisu je rekurs, kdežto povolen-li zápis, není tu nikoho, kdo by to napadati směl a nemůže rejstříkový soud, když proti němu vrchní soud zápis povolil, tomu stížností odporovati.

Čís. 6595.

Otázku, zda byla strana ve sporu u cizozemského soudu platně zastoupena svým právním zástupcem a zda tento byl oprávněn uzavřítí jejím jménem soudní smír, jest posuzovati podle práva státu, v jehož území byl spor veden.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1926, Rv I 1037/26.)

Žalobě o zaplacení 300 zlatých marek bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Právním důvodem, o něž žalobce opřel svůj nárok, jest smír ze dne 11. července 1924 uzavřený právními zástupci stran v jejich rozepři u zemského soudu v Královci. Jde tudíž o smír uzavřený stranami u cizozemského soudu. Strany se rozcházejí v názoru, podle jakých zásad civilního řádu jest posuzovati onen smír, zda podle zásad civilního řádu soudního platného pro země německého státu, jak míní žalobce, či podle zásad civilního řádu soudního platného pro země československé republiky, jak zase namítá žalovaný. Přisvědčiti jest názoru žalobcovu. Ovšem předpisu Šu 37 obč. zák. nelze tu použítí, jelikož tento obsahuje jen zásady hmotného práva, nikoli též procesního. Avšak z povahy práva procesního vůbec vyplývá jednak, že předpisy tohoto práva mohou platiti jenom, pokud sahají hranice toho kterého státu, jednak však, že v těchto mezích předpisy ty musí platiti výlučně. Platí proto pro otázku, jak dlužno v řízení soudním postupovati, princip teritoriální, jest se řídití podle procesního práva platného u soudu, u něhož se úkon činí (Hora, Čsl. právo procesní I. str. 18). Zásadou touto jest ovládáno i procesní právo platné v československém státě. Podle Šu 1 j. n. a čl. I. uvoz. zák. k j. n. lze předpisů jurisdikční normy použítí jen na spory, které jsou zahájeny před tuzemskými soudy, ovšem bez rozdílu státní příslušnosti stran rozepře. Jest proto otázku, zda žalovaný byl v onom sporu vedeném se žalobcem u zemského soudu v Královci platně zastoupen svým právním zástupcem a zda tento byl oprávněn uzavřítí jeho jménem

u soudu sporný smír, řešiti podle procesního práva platného pro německý stát. Podle §u 80 a 81 něm. c. ř. s. lze procesní plnou moc udělit i ústně, písemní plná moc se požaduje jen k důkazu. Této povinnosti bylo v souzeném případě vyhověno, neboť odvolací soud zjistil, že žalovaný udělil svému právnímu zástupci Dru F-ovi ústní plnou moc k zastupování ve sporu se žalobcem u zemského soudu v Královci. Písemná plná moc se, jak první soud na základě zprávy zemského soudu v Královci zjistil, ve sporech u zemského soudu, o jaký tuto šlo, k soudním spisům nepodává. Podle §u 81 cit. zák. opravňovala plná moc zmocněnce žalovaného Dra F-a k uzavření smíru. Ovšem ustanovení §u 83 tohoto zákona připouští omezení plné moci právě v tomto směru, že lze vyloučiti u zmocněnce oprávnění k uzavření smíru. Tuto výjimku tvrdil také žalovaný na svou obranu, uváděje, že smír je neplatný, ježto Dr. F. neměl plné moci k uzavření smíru. Avšak odvolací soud zjistil, že žalovaný Dru F-ovi výslovně nezakázal uzavření smíru. V okolnosti pak, že žalovaný při jednom sporném jednání, které předcházelo smíru, nepřijal návrhu na smír, neshledal zákazu k uzavření smíru. Jde zřejmě o skutkový závěr, nepodléhající přezkumu dovolacího soudu. Pakli odvolací soud dospěl vzhledem k tomuto zjištění k právnímu uzávěru, že Dr. F. byl na základě udělené mu plné moci zmocněn bez omezení k uzavření smíru a že žalovaný jest ze smíru tohoto platně zavázán, posoudil věc správně s hlediska právního.

Čís. 6596.

Námítka proti výpovědi z bytu, že vypovídáná strana jest chráněna zákonem o ochraně nájemníků a že jest proto potřebí soudního svolení, jest námitkou hmotněprávní, o níž dlužno rozhodnouti rozsudkem.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1926, R I 661/26.)

Proti soudní výpovědi z bytu namítli vypovězení, že byt podléhá zákonu o ochraně nájemců a že jest proto třeba soudního svolení ku výpovědi. Soud první stolice vzhledem k této námitce odmítl výpověď pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by nehledě k odmítacímu důvodu, pokračoval, vyčkaje pravomoci, v jednání a by znovu rozhodl.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Námítka, že vypovídáná strana těší se ochraně zákona o ochraně nájemníků a že proto k výpovědi jest potřebí svolení soudního, není námitkou formální, k níž by v případě, že by byla důvodnou, slušelo výpověď odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva, jak učinil první soud, nýbrž námitkou práva hmotného, která, když se osvědčí, důsledně může vésti jen ke zrušení výpovědi podle §u 572 c. ř. s. Podle tohoto ustanovení zákona nutno řízení o námitkách vyřídit rozsudkem, v němž jest